

daar zo'n herrie? Ik schrik me een hoedje en ik val bijna van mijn tak af.' Toen keek hij naar beneden en zag Mimi de haas staan aan de voet van de grote boom. 'Rambo zei je? Nee, die heb ik niet gezien. Dat kan ook niet want ik heb de hele tijd mijn ogen dicht gehad. Je weet toch dat ik overdag moet slapen? Dus wil je mij alsjeblieft niet verder storen!' Hij verschool zijn kop weer diep onder zijn veren en bromde nog wat na.

Mimi schudde haar kop en keek nog even naar de humeurige oude Olaf. Het lijkt wel of hij steeds onvriendelijker wordt als je hem wat vraagt, dacht ze. Maar ja, waar zou Rambo nou zitten? Hij kon niet erg ver weg zijn, want zo snel loopt een schildpad nu ook weer niet.

Ze keek nog eens goed om zich heen. Daar stond een oude appelboom waar nog maar af en toe een appel aangroeide. Mimi wilde zich omdraaien toen ze nog net een beweging zag bij de appelboom. Ha, natuurlijk dat moest Rambo zijn. Daar zou hij wel zitten. Ze rende ernaartoe. Maar toen ze bij de appelboom was aangekomen, was het enige dier dat ze zag Engelbert, de eekhoorn.

Die zat achter de appelboom op zijn gemak naar wat oude beukennootjes te zoeken. Het was lente, dus veel lagen er niet meer. Maar Engelbert was een ijverige eekhoorn en niets was hem te gek. Bovendien was hij dol op beukennootjes. Mmmm, Mimi was teleurgesteld, weer geen Rambo.

‘Zeg Engelbert, heb jij Rambo gezien?’ Engelbert keek even op en schudde zijn kop, daarna ging hij weer ijverig verder met zoeken. Nou, dacht Mimi, die heeft ook al geen tijd. Waar zou die dekselse schildpad zich nou verstopt hebben? Ze dacht na. We zijn gestart bij de kleine eik, die aan de waterplas staat. Oh jee, Rambo zou toch niet per ongeluk in het water zijn gevallen? Mimi rende zo snel als ze kon terug naar de kleine eik aan de rand van de waterplas. Ze begon Rambo te roepen, maar er kwam geen antwoord. Verdrietig en een beetje bang liep ze langs de rand van het water. Even verderop zag ze een klein heuveltje en in dat heuveltje zag ze de ingang van een konijnenhol.

Voor de ingang zat Wilbert het konijn op zijn gemak een pijp te roken. Hij had een grote grijns op zijn kop en hij riep naar Mimi: ‘Mimi, zoek je misschien Rambo?’

Mimi kwam dichterbij en zei: ‘Hoe weet jij dat ik Rambo zoek, heb je hem soms gezien enne... weet je waar hij is?’

‘Ja’ zei Wilbert geheimzinnig, ‘ik heb hem niet gezien, maar ik voel wel waar hij is.’

Mimi snapte niks van die rare opmerking van het konijn. ‘Als je hem niet gezien hebt, kun je hem toch niet voelen?’

Wilbert had moeite om zijn lachen in te houden. ‘Natuurlijk kan dat wel’ zei hij en op hetzelfde moment kwam Rambo met zijn snuit achter de rug van het konijn tevoorschijn. Mimi keek beteuterd terwijl Wilbert en Rambo het uitproestten van het lachen. Wat hadden ze haar mooi voor de gek gehouden.

‘Toch vind ik het niet helemaal eerlijk’ zei Mimi. ‘Ik was bang dat je in het water was gevallen en ik weet dat je met dat schild op je rug niet goed kan zwemmen.’ Nou, gelukkig had ze Rambo dan toch nog gevonden. Mimi kon alweer lachen.

Nadat ze afscheid hadden genomen van Wilbert liepen ze samen terug naar de kleine eik.

‘Zullen we morgen weer verstoppertje spelen?’ vroeg Rambo.

Maar Mimi schudde haar kop. 'Morgen kan ik niet, want dan ga ik een tochtje maken naar de grote Runenstein. Dat is te ver weg voor jou Rambo.' De schildpad keek een beetje verdrietig omdat hij morgen zijn vriendinnetje niet zou zien. Maar ja, dan ging hij wel een potje dammen met Erica de egel. Ze draaiden zich allebei om en liepen naar hun eigen slaapplekje. Het begon al een beetje te schemeren in het bos. Dat kon je zien aan de schaduwen van de bomen, die steeds langer en langer werden. Voordat je het wist was het al donker en dan kon je toch maar beter binnen zitten. Er zijn namelijk altijd dieren die in het donker op jacht gaan. Zo gaat dat nu eenmaal in elk dierenbos.